

WYŻEŁ NIEMIECKI KRÓTKOWŁOSY

(Deutsch Kurzhaar)

Pochodzenie: Niemcy

Data publikacji obowiązującego wzorca: 25.10.2000

Użytkowanie: wszechstronny pies myśliwski.

Klasyfikacja FCI: Grupa 7 - Wyżły.
Seksja 1 - Wyżły kontynentalne.
Typ kontynentalny.
Próby pracy wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Historia wyżła niemieckiego krótkowłosego sięga okresu, gdy szczególnie w krajach śródziemnomorskich, psy były używane do polowań z siecią na ptactwo oraz przy strzelaniu do ptaków w locie. Przez Francję, Hiszpanię i Flandrię psy te dotarły na książęce dwory niemieckie. Najważniejszą ich cechą była zdolność do wystawiania zwierzyny. Wraz z wprowadzeniem strzelby dwustrzałowej (1750 r.) ich wykorzystywanie stało się tym bardziej konieczne: strzelało się do ptaków w locie przed psem. Zastosowanie tej techniki łowieckiej stanowiło początek okresu przekształcania się psa wystawiającego w wielostronnego psa myśliwskiego. Dokumentem najistotniejszym dla organizacji i rozwoju hodowli wyżła niemieckiego krótkowłosego była „Księga hodowli wyżła niemieckiego krótkowłosego” („Zuchtbuch Deutsch-Kurzhaar”), wydana w 1897 r. Jej autor, książę Albrecht de Solms-Braunfeld, przedstawił charakterystyczne cechy tej rasy, zasady oceny cech morfologicznych oraz podstawowe metody przeprowadzania prób pracy psów myśliwskich. Dzisiaj hodowla wyżłów niemieckich krótkowłosych jest prowadzona zgodnie ze ścisłymi zasadami oraz starannie opracowanymi próbami pracy. Wzorzec podaje wymagane charakterystyczne cechy fenotypu tego wielostronnego psa myśliwskiego, które umożliwiają mu wykonywanie różnorodnych zadań łowieckich aż do późnej starości.

WYGLĄD OGÓLNY:

Pies o harmonijnych proporcjach, którego budowa wskazuje na siłę, wytrzymałość i szybkość. Pełna dumy postawa, płynne linie sylwetki, sucha głowa, właściwy sposób noszenia ogona, gęsta i błyszcząca sierść, swobodny, przestrzenny chód podkreślają jego szlachetny wygląd.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość tułowia powinna nieznacznie przekraczać wysokość w kłębie.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Silny, zrównoważony, godny zaufania, o wyważonych reakcjach, ani nerwony, ani lękliwy, ani agresywny.

GŁOWA:

Sucha, kształtna, ani za ciężka, ani zbyt delikatna; odpowiednia do wielkości i płci psa.

Mózgoczaszka:

Czaszka: dostatecznie szeroka, lekko wysklepiona, ze słabo zaznaczoną kością potyliczną. Rysa czołowa niezbyt głęboka, łuki brwiowe dobrze rozwinięte.

Stop: średnio zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos: wierzchołek nosa nieco wystający. Nozdrza dostatecznie otwarte, szerokie i ruchome. W zasadzie w kolorze brązowym, może być jednak czarny u psów o umaszczeniu czarnym lub mieszanym, biało-czarnym; nos w kolorze cielistym lub plamisty jest dopuszczalny tylko u zwierząt o białym umaszczeniu.

Kufa: długa, szeroka, gruba i mocna, umożliwiająca swobodne noszenie zwierzyny. Widziany z profilu, grzbiet nosa lekko wysklepiony. Dopuszczalne są wszystkie stopnie pośrednie między kształtem szlachetnie garbatym (nos barani), a lekkim wybrzuszeniem linii prostej. Zjawisko to występuje najwyraźniej u samców. Grzbiet nosa zupełnie prosty jest także dopuszczalny, lecz mniej ceniony. Poważną wadą jest natomiast wklęsły grzbiet nosa.

Fafle: ściśle przylegające do pyska, niezachodzące na siebie, mocno pigmentowane. Od wierzchołka nosa wargi opadają niemal pionowo w dół, potem łagodnym łukiem schodzą do średnio zaznaczonych kącików warg.

Szczęki/uzębienie: zęby mocne. Szczęki silne, zgryz nożycowy prawidłowy i pełny, co oznacza, że tylne powierzchnie siekaczy górnych muszą stykać się z przednimi powierzchniami siekaczy dolnych, a zęby osadzone są w dziąsłach pod kątem prostym. Pełne uzębienie liczy 42 zęby.

Policzki: silne, dobrze umięśnione.

Oczy: średniej wielkości, niezbyt głęboko osadzone, ani niewypukłe. Najlepiej w kolorze ciemnobrązowym. Powieki ściśle przylegające do gałki ocznej.

Uszy: wysoko i szeroko osadzone, średniej wielkości. Opadają płasko, bez fałd, po bokach głowy. Na końcach zaokrąglone. Nie powinny być ani zbyt mięsiste, ani zbyt cienkie. Wyciągnięte do przodu, powinny sięgać kąćców warg.

SZYJA:

O długości proporcjonalnej do wielkości psa, stopniowo rozszerzająca się ku barkom. Mocno umięśniona, lekko wygięta. Na podgardlu skóra ściśle przylegająca.

TUŁÓW:

Linia grzbietu: prosta, lekko spadzista.

Kłób: zaznaczony.

Grzbiet: silny, dobrze umięśniony. Wyrostki kolczyste powinny być przykryte mięśniami.

Lędźwie: krótkie, szerokie dobrze umięśnione, płaskie lub lekko wypukłe, dobrze związane.

Zad: szeroki, dobrze umięśniony i odpowiednio długi, niegwałtownie ścięty, łagodnie opadający do ogona.

Klatka piersiowa: bardziej głęboka niż szeroka, dobrze rozwinięta w części przedniej. Mostek musi sięgać jak najdalej do tyłu. Mostek i staw łokciowy na tej samej wysokości. Żebra mocno wysklepione, nie powinny być ani płaskie, ani beczkowate. Ostatnie żebra nisko opadające.

Linia brzucha: sucha, unosząca się ku tyłowi regularnym łukiem.

OGON:

Osadzony wysoko, gruby u nasady, następnie stopniowo coraz cieńszy, średniej długości. U psów użytkowych skracany mniej więcej do połowy długości. W stanie spoczynku luźno zwisający; w ruchu noszony poziomo, nie za wysoko ponad linią grzbietu, niezakrzywiony. (W krajach, gdzie istnieje zakaz obcinania ogonów, można zachować ogon długości naturalnej; powinien on sięgać do stawu skokowego i być noszony prosto lub lekko, szablowato wygięty.)

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Widziane od przodu, powinny być proste i równoległe; widziane z boku, muszą być osadzone wyraźnie pod tułowiem.

Bark: łopatki ściśle przylegające, osadzone ukośnie ku tyłowi, bardzo silnie umięśnione, suche. Prawidłowe kątownie łopatkowo-ramienne.

Ramiona: możliwie jak najdłuższe, mocno umięśnione, suche.

Lokcie: ściśle przylegające do tułowia, ale nie zbyt wciśnięte, ani odstające na zewnątrz, osadzone głęboko z tyłu. Prawdółowe kątownanie między ramieniem, a przedramieniem.

Przedramiona: proste, odpowiednio umięśnione, o silnym kościcu, lecz nie za grube.

Nadgarstki: mocne.

Śródreęcza: lekko nachylone ku przodowi w stosunku do przedramienia. Nigdy pionowe.

Łapy: zaokrąglone aż do kształtu łyżki, z palcami ściśle przylegającymi do siebie i dostatecznie wypukłymi. Pazury mocne. Opuszki dostatecznie grube i twarde, wytrzymałe. Zarówno w pozycji stojącej, jak i w ruchu stopy nie mogą być skierowane, ani do wewnątrz, ani na zewnątrz.

Kończyny tylne:

Widziane od tyłu są pionowe i równoległe. Dobrze zaznaczone kąty. Mocny kościec.

Uda: długie, szerokie, dobrze umięśnione. Wyraźny kąt biodrowo-udowy.

Kolana: mocne, kąt udowo-piszczelowy wyraźnie zaznaczony.

Podudzia: długie, mocno umięśnione, zwarte. Prawdółowe kątownanie między podudziem, a śródstopiem.

Stawy skokowe: mocne.

Śródstopia: pionowe, mocne.

Łapy: jak przednie.

CHODY:

Krok kryjący duży terenu, wydatny. Kończyny przednie i tylne poruszają się równoległe w linii prostej. Pies porusza się dumnie.

OKRYWA WŁOSOWA:

Skóra: napięta, przylegająca, bez fałd.

Włos: krótki i gęsty, w dotyku suchy i twardy. Na głowie i uszach włos cieńszy i krótszy; włos wyraźnie dłuższy pod ogonem. Sierść musi pokrywać całe ciało psa.

Umaszczenie:

- brązowe, bez znaczeń,
- brązowe z drobnymi białymi plamkami lub cętkami na piersi i na kończynach,
- brązowo-dereszowate z brązową głową, plamy lub cętki brązowe. Tłó takiego umaszczenia nie jest ani brązowe z białym, ani białe z brązowym, lecz stanowi zwartą mieszaninę brązowo-białą, która daje szatę w mało rzucającym się w oczy kolorze, bardzo cenioną przez

- myśliwych. Na wewnętrznej stronie kończyn tylnych oraz na końcu ogona kolor jest często o ton jaśniejszy.
- dereszowate jasnobrązowe z brązową głową i z brązowymi łatami lub cętkami, lub bez łat. W tym przypadku włosów w kolorze brązowym jest mniej, a dominująca jest sierść biała.
 - białe z brązowymi znaczeniami na głowie, z brązowymi łatami lub cętkami,
 - czarne z tymi samymi odmianami co w przypadku koloru brązowego lub dereszowatego,
 - żółte znaczenia (podpalanie) są dopuszczalne,
 - strzałka, plamiste i centkowane wargi są dopuszczalne.

WZROST:

<i>Wysokość w kłębie:</i>	psy:	62 - 66 cm
	suki:	58 - 63 cm

WADY:

Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, powodujące odpowiednie obniżenie oceny.

- Nieprawidłowa budowa, słabo zaznaczone różnice morfologiczne płci.
- Zbyt krótka kufa.
- Zbyt duże lub zbyt małe fafle.
- Brak w sumie dwóch zębów (P1 i M3), co oznacza, że na cztery P1 i dwa M3 może brakować najwyżej dwóch.
- Zbyt jasne oczy, oczy jastrzębie jasnożółte.
- Uszy zbyt długie, zbyt krótkie albo za ciężkie, za wąsko osadzone lub pofałdowane.
- Luźna skóra szyi na podgardlu.
- Nieznacznie karpowaty grzbiet.
- Za krótki zad.
- Za głęboka klatka piersiowa.
- Ogon noszony za wysoko ponad linię grzbietu lub za mocno zakrzywiony.
- Łokcie skierowane do wewnątrz lub na zewnątrz. Łapy skierowane na zewnątrz lub do wewnątrz. Postawa przodu wąska lub szeroka.
- Słabe kątownie tylnych kończyn.
- Stawy skokowe lekko beczkowate, nieznacznie krowie, zbyt ciasne.

Poważne wady:

- Ciężka budowa ciała, limfatyczność, gruby kościec.
- Wyraźnie zaznaczony stop.

- Nos barwy cielistej lub plamisty (z wyjątkiem psów, u których podstawowym kolorem umaszczenia jest biały).
- Kufa spiczasta, wklęsły grzbiet nosa.
- Zgryz cęgowy lub częściowo cęgowy (u psów w wieku powyżej 4 lat zgryz cęgowy powstały z wiekiem nie ma żadnego wpływu na ocenę pod warunkiem, że stwierdzono prawidłowy zgryz na poprzednich wystawach).
- Grzbiet wyraźnie karpinowaty lub lekko łękowaty.
- Klatka piersiowa niedostatecznie głęboka, słabo zaznaczone przedpiersie; klatka piersiowa zbyt płaska lub beczkowata.
- Łokcie znacznie wystające na zewnątrz lub skierowane do wewnątrz.
- Nadgarstek zbyt miękki lub zdeformowany.
- Pionowe śródrezcze.
- Postawa tylnych kończyn wyraźnie krowia lub beczkowata, zarówno w postawie jak i w ruchu.
- Przebudowany zad.
- Szeroko rozstawione palce.
- Miękkie łapy.
- Ciężki chód.
- Przekraczające 2 cm różnice wymiarów w stosunku do norm podanych we wzorcu.

Wady dyskwalifikujące:

- Poważne odchylenia od znaków morfologicznych charakterystycznych dla określonej płci.
- Brak więcej niż dwóch zębów spośród czterech P1 i dwóch M3. Brak jakiegokolwiek innego zęba (poza P1 i M3). Zęby niewidoczne traktowane są jako brakujące z wyjątkiem sytuacji, kiedy Klub zaświadcza o ich istnieniu podczas jednego z poprzednich przeglądów lub wystaw.
- Przodozgryz lub tyłozgryz, zgryz przemienny lub każda inna podobna wada zgryzu.
- Dodatkowe zęby osadzone poza normalną linią uzębienia.
- Zajęczy wargą, rozszczep podniebienia.
- Zbyt luźne powieki, entropium, ektropium, podwójne rzęsy.
- Deformacja klatki piersiowej.
- Wilcze pazury.
- Wszelkie wady charakterologiczne.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.